

HOLLANDSK UDTRÆK

Af Asger Aamund, den 17. marts 2017

Danmarks Radio havde på P1 i søndags en debat under overskriften: Er Holland racistisk? Titlen siger måske mere om DR end om Holland, men spørgsmålet er alligevel interessant. Den hollandske regering har forbudt den tilrejsende tyrkiske udenrigsminister at holde en politisk tale til tyrkiske borgere bosat i Holland. Herefter forsøgte den tørklædeindhyllede kvindelige familieminister sig med samme ærinde. Hun blev også smidt ud med uforrettet sag. Har den hollandske regering hermed udført en racistisk handling? Ja, det har den. Hvis man altså accepterer den moderne definition af racisme, som bruges bredt og kritisk om næsten hvad som helst. Den moderne og udvandede version af begrebet 'racisme' har mere slægtskab med forskelsbehandling end med etnicitet. Man kan således nok bebrejde den hollandske regering, at den har foretaget en racistisk – det vil sige diskriminerende – handling, men ikke i klassisk racistisk forstand, da tyrkere er af kaukasisk hvid etnicitet ligesom hollænderne, så man kan jo ikke have racistiske holdninger mod sin egen etnicitet uden, at racismebegrebet ender i rent nonsens.

Præsident Erdogan er ved at skabe en islamisk formynderstat, hvor den lovgivende, udøvende og dømmende magt samles i præsidentembedet, som vil være i hans personlige varetægt indtil 2030. Dette er naturligvis en afvikling af den demokratiske retsstat, hvad Erdogan aldrig har lagt skjul på: "Demokrati? Det er ligesom at køre i sporvogn. Når man når til endestationen, står man af!" Det er vigtigt for magthaverne i Tyrkiet, at der op til den kommende folkeafstemning skabes en begejstret folkelig opbakning til den nye forfatning. Her er valgturneen til udvalgte EU-lande med mange tyrkiske indvandrere en vigtig brik i spillet. Det er ikke nødvendigt for Erdogan at vinde de tyrkiske hjerter. Langt de fleste herboende tyrkere er konservative nationalister, som ser Erdogan som Tyrkiets frelser og fører. Men det er vigtigt for Erdogan, at valgmøderne i Europa fremstår som en del af en legitim og demokratisk valghandling, som lægger den ultimative magt i hans hænder. Valget vinder han under alle omstændigheder, for som Stalin sagde: "Ved en folkeafstemning er det ikke så vigtigt, hvem der stemmer. Det er mere vigtigt, hvem der tæller stemmerne op".

Det hollandske forbud mod tyrkiske valgmøder på hollandsk jord er et klart brud på ytringsfriheden og europæisk tradition. Præsident Erdogan har i Tyskland uden problemer med myndighederne talt til en enorm folkemængde af tyrkiske borgere, hvor han blandt andet opfordrede sine tilhørere til at holde fast i deres tyrkiske og islamiske identitet og ikke acceptere den sekulære demokratiske retsstat. "Integration er en forbrydelse mod menneskeheden", råbte han. Holland rummer allerede hundrede tusindvis af borgere med islamisk kulturbaggrund, der ønsker den hollandske forfatning erstattet med islamisk lov. Så hvorfor forbyde tyrkiske regeringsmedlemmer i at tale til deres egne stemmeberettigede borgere? Også i Danmark har vi en demokratisk tradition for, at tillade fascistiske bevægelser i det politiske landskab. Vi har nynazister, kommunister og islamiske fascistoide grupperinger, der frit kan ytre sig og samle tilhængere. Et dansk forbud mod optræden af tyrkiske politikere på dansk jord ville være et brud med danske demokratiske traditioner og retsstatsprincipper.

I Tyrkiet kræver Erdogan hævn over de hollandske 'fascister' og 'nazister'. Hans indflydelse i Holland er imidlertid så ringe, at han inden længe vil rette sin vrede mod EU. Kommissærerne har gemt sig under deres skriveborde og håber på, at Erdogan ikke får øje på dem. Men det gør han, for nu er det tid til at høste den politiske gevinst af flygtningeaftalen: ophæv taleforbudet eller vi slipper migranterne løs. Vi ved af smertelig erfaring, at EU-lederne er tøsede, der hellere vil tyrannisere det fredelige Holland end være uvenner med det krigeriske Tyrkiet. Hvis den hollandske regering efter pres fra EU alligevel tillader

tyrkiske ministerbesøg med taleret, vil det være en sejr for EU's udenrigskommissær Federica Mogherini, hvis hedeste ønske er, at " politisk islam får plads i Europa", som hun udtrykker det.

Moralen er, at demokratiet forsvarer sig med udemokratiske midler, når det er truet på livet. Det demokratiske USA fængslede alle sine japansk-etniske statsborgere under hele krigen med Japan. Og det demokratiske England internerede alle tyske statsborgere – også jøder, der var flygtet fra Hitler-Tyskland - samt indførte en højst udemokratisk brevcensur. Og Holland har nu ophævet ytringsfriheden for visse fascistoide kræfter. Ikke bare på grund af problemet med Tyrkiet, men også fordi det hollandske demokrati er under massivt pres fra antidemokratiske indvandrergupper. Det er ikke kønt at se på, men et folkestyre, der ikke kæmper for sin overlevelse, har heller ikke fortjent at leve.